

Sentencja

- 1) Artykuł 263 TFUE należy interpretować w ten sposób, że akty takie jak wytyczne Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (EUNB) z dnia 22 marca 2016 r. dotyczące zasad nadzoru nad produktami i ustaleń zarządczych dla produktów bankowości detalicznej (EBA/GL/2015/18) nie mogą być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności na podstawie tego artykułu.
- 2) Artykuł 267 TFUE należy interpretować w ten sposób, że Trybunał jest właściwy na podstawie tego artykułu do oceny ważności aktów takich jak wytyczne Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (EUNB) z dnia 22 marca 2016 r. dotyczące zasad nadzoru nad produktami i ustaleń zarządczych dla produktów bankowości detalicznej (EBA/GL/2015/18).
- 3) Prawo Unii nie wymaga, by dopuszczalność przed sądem krajowym zarzutu niezgodności z prawem aktu Unii była uzależniona od warunku, aby odnośny akt dotyczył bezpośrednio i indywidualnie podmiotu, który podnosi ten zarzut.
- 4) Analiza pytania trzeciego nie wykazała żadnego elementu, który mógłby podważyć ważność wytycznych Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (EUNB) z dnia 22 marca 2016 r. dotyczących zasad nadzoru nad produktami i ustaleń zarządczych dla produktów bankowości detalicznej (EBA/GL/2015/18).

(¹) Dz.U. C 61 z 24.2.2020.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 2 sierpnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus – Finlandia) – A / B

(Sprawa C-262/21 PPU) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej – Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 – Zakres stosowania – Artykuł 2 pkt 11 – Pojęcie „bezprawnego uprowadzenia albo zatrzymania dziecka” – Konwencja haska z dnia 25 października 1980 r. – Wniosek o powrót małego dziecka, nad którym rodzice sprawują wspólną pieczę – Obywatele państw trzecich – Przekazanie dziecka i jego matki do państwa odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia (UE) nr 604/2013 (Dublin III)]

(2021/C 382/04)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: A

Strona pozwana: B

Sentencja

Artykuł 2 pkt 11 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 należy interpretować w ten sposób, że bezprawne uprowadzenie lub bezprawne zatrzymanie w rozumieniu tego przepisu nie może stanowić sytuacja, w której jedno z rodziców, bez zgody drugiego rodzica, zostaje – w ramach wykonania decyzji o przekazaniu wydanej przez pierwsze państwo członkowskie na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca – doprowadzone do zabrania dziecka z jego państwa zwykłego pobytu do innego państwa członkowskiego, a następnie do pozostania w tym drugim państwie członkowskim, gdy została stwierdzona nieważność decyzji o przekazaniu, a organy pierwszego państwa członkowskiego nie zdecydowały o wtórnym przejęciu przekazanych osób lub wydaniu im zezwolenia na pobyt.

(¹) Dz.U. C 252 z 28.6.2021.